

Perpetuum est, quod summis reipublicæ præsidibus officium debetur, nec vel diem intercedere fas est, quo solutos nos ab illorum cultu existimemus. Quod enim illorum cura, salutis publicæ insumta, non desinit, iique continuo de omnibus merentur bene; utique necesse est non unquam intermitteri quem ipsis honorem debemus & demississimam subiectionem. Sed hoc commune officium temporibus omnibus exsequendum præstandumque est, præter quod etiam alia pietatis & submissionis sunt munera, quæ stans diebus recurrunt, ideoque maiori religione, tamquam solemniora, peragenda. Quicumque in his primas **NATALEM DIEM** tenere censuerit, næ is nobis, quod verum est, iudicare, & cum sæculorum consentire annalibus videtur. Id quod enim præstantissimum est in homine, & vnde cetera cuncta oriuntur, **VITA** est hominis, illus prima salus & primum signum, quod ad sperandum nobis in dubiis eius proponitur. Si respondit eventus expectationi per annorum non infelicem decursionem, de reliquis etiam quo minus bene speremus, nihil est quod animum nostrum possit, in spem natura, quam in malorum metum, procliuiorem, impedire. Quis ergo non videt, quod nunc paramus, tantæ necessitudinis esse & tam sanctæ pietatis officium, ut nullo modo prætermitti possit, aut non summa liceat religione atque cura facere. Natalis enim instat decimus tertius

tius